

Anul al XIX-lea, Nr. 477

15 martie 2026

Duminica a III-a din Post
-a Sfintei Cruci -

Parohia Vovidenia Galați

- buletin duhovnicesc bilunar -

„Fraților, având Arhiepiscopul mare, Care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea. Că nu avem Arhiepiscopul care să nu poată suferi cu noi în slăbiciunile noastre, ci ispitit într-o dată după asemănarea noastră, afară de păcat. Să ne apropiem, deci, cu încredere de tronul harului, ca să luăm milă și să aflăm har, spre ajutor, la vreme potrivită. Pentru că orice arhiepiscop, fiind luat dintre oameni, este pus pentru oameni, spre cele către Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate; el poate să fie îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, de vreme ce și el este cuprins de slăbiciune. Din această pricină dator este, precum pentru popor, așa și pentru sine să jertfească pentru păcate. Și nimeni nu-și ia singur cinstea aceasta ci, dacă este chemat de Dumnezeu, după cum și Aaron. Așa și Hristos nu S-a preaslăvit pe Sine însuși, ca să Se facă arhiepiscop, ci Acela Care a grăit către El: «Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut», iar în alt loc se zice: «Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec»“.

(Evrei 4, 14-16; 5, 1-6)

**2026 - „ANUL OMAGIAL AL PASTORAȚIEI
FAMILIEI CREȘTINE“ ȘI „ANUL COMEMORATIV
AL SFINTELOR FEMEI DIN CALENDAR
(MIRONOSIȚE, MUCENIȚE, MONAHII, SOȚII ȘI
MAME)“**

Organizarea religiei

„Citind capitolul 17 din Cartea Judecătorilor, unde este relatată istoria lui Mica, mi-au atras atenția câteva aspecte. Nu neapărat idolul pe care îl face, ci felul în care își organizează el religia: își face un fel de sanctuar în propria casă, își adună niște obiecte de cult și își pune chiar și „preot“. Cu alte cuvinte, își construiește singur propria formă de religiozitate.

Citind episodul, nu poți să nu te gândești cât de actuală este situația. Și astăzi vedem tot mai des oameni care spun că sunt „spirituali“, dar nu mai aparțin cu adevărat unei Biserici. Împrumută idei din mai multe religii, iau câte ceva dintr-o parte, câte ceva din alta și își construiesc propria viziune despre Dumnezeu. În mod curios, mulți dintre ei continuă totuși să apară din când în când la slujbele Bisericii în care au fost botezați, dar mai mult dintr-o obișnuință culturală decât dintr-o apartenență reală. Iar slujitorii nu-i opresc.

Mai apare apoi și un alt fenomen foarte răspândit: folosirea religiei doar atunci când apar necazurile. La un moment dat, Mica spune că acum este sigur că Dumnezeu îi va face bine, pentru că are un levit ca preot. Păi, mentalitatea aceasta o întâlnim și astăzi. Câți oameni trăiesc ani întregi departe de viața Bisericii, dar atunci când apare o boală grea, o problemă în familie sau o situație fără ieșire, își aduc aminte din nou de slujbe și de rugăciune. Religia devine astfel mai degrabă o soluție de urgență decât o cale de viață.

Episodul biblic mai arată și cât de ușor poate apărea confuzia în jurul slujirii religioase. Mica îl pune mai întâi pe fiul său ca preot, iar mai târziu aduce un levit care să slujească în casa lui. În zilele noastre vedem și situații asemănătoare: apar persoane care se autoproclamă preoți, își întemeiază mici comunități și încep să facă slujbe fără să fie în comuniune cu Biserica și fără o hirotonie legitimă. Pentru cine nu are o formare religioasă solidă, diferența dintre ceea ce este autentic și ceea ce este improvizat nu este întotdeauna ușor de văzut. De aceea vedem mulți fugind după ilegitiimi, că le oferă soluții ușoare fără efort.

În același timp, trăim într-o epocă în care totul se amestecă foarte ușor: puțin creștinism, puțină spiritualitate orientală, puțină psihologie motivațională. Rezultatul pare, la prima vedere, profund și interesant, dar de multe ori este doar o religiozitate fără rădăcini.

Poate că tocmai de aceea finalul capitolului sună atât de actual: „în zilele acelea fiecare făcea ce i se părea drept“.

Citind aceste rânduri, ai impresia că nu descriu doar o situație din Israelul de atunci, ci și o parte din realitatea religioasă a lumii de astăzi. Iar provocarea pentru Biserică rămâne aceeași: să îi ajute pe oameni să înțeleagă că credința nu este ceva ce fiecare își construiește singur, după propriul gust, ci o viață care se trăiește în Biserică, în comuniune, în rânduiala și în continuitatea ei vie.

Dar astea sunt doar pentru puțini. Cei mulți caută mereu scuze ca să nu participe la cină“.

(Hieromnimon DP)

POSTUL

„Postul Mare este acea perioadă a anului bisericesc în care creștinii dedică o atenție sporită curățării sufletului de păcate și dependențe. Acest lucru este încurajat de Postul în sine, ca formă specială de înfrânare, de slujbele bisericești cu rugăciunile și cântările de pocăință și, bineînțeles, de predicile preoților care caută să înmoaie inimile creștinilor cu îndemnuri la pocăință și schimbare modului obișnuit de viață.

În Agenda sa, ce cuprinde anii 1973-1983, părintele protoiereu Alexandr Schmemann, încercând să explice cum ar trebui să decurgă lupta cu păcatul, subliniază esența „sinologiei“. Aceasta nu se referă atât la învățătura Bisericii despre păcat, cât la experiența sa personală ca om, dar și ca duhovnic. Pentru părintele Alexandr, păcatul este, mai presus de toate, o pierdere a integrității, o respingere a vieții în Dumnezeu și o încercare de a face lumea să fie „a mea“, nu a lui Dumnezeu. În înțelegerea sa, toate păcatele vin de la trup (iubirea de sine) și din mândrie (încrederea în propriile puteri). Prin însăși natura sa, mândria este o forță distructivă, care poate ușor ruina relația omului cu Dumnezeu și cu cei din jur, iar trupul (carnea) nu face decât să faciliteze acest lucru prin atașamentul său față de cele pământești. Concentrându-și toată puterea spirituală asupra luptei împotriva cărnii, credincioșii uită de principala armă dată lor de Dumnezeu - smerenia, fără de care nimeni nu va învinge vreodată păcatul. Nu este surprinzător faptul că oamenii care frecventează biserica timp de decenii și depun eforturi pentru a respecta regulile bisericești, ajung în cele din urmă să se blocheze în etapa inițială a vieții spirituale: am păcătuit, m-am

spovedit și am păcătuit din nou. Prin urmare, pentru a scăpa de acest ciclu vicios constant (păcat-spovedanie-păcat), atenția noastră trebuie să fie îndreptată nu către respectarea exterioară a regulilor, ci către o transformare interioară profundă și întoarcerea la Dumnezeu, către dobândirea duhului smerit și a inimii zdrobite.

Căci dacă ne concentrăm toată atenția și toată puterea spirituală exclusiv asupra trupului, putem ceda cu ușurință mândriei. Și mândria este mult mai teribilă decât trupul - ea a distrus puterile cele fără de trupuri - îngerii: „Mândria sufletului, exprimată la oamenii credincioși prin dorința de dreptate (cu orice preț), încrederea de sine și maximalismul religios, este cea mai teribilă dintre toate. Dificultatea în combaterea mândriei este că, spre deosebire de trup, aceasta poate căpăta un număr infinit de forme, iar cea mai ușoară este forma unui înger de lumină“.

Smerenia, cea mai divină dintre toate calitățile lui Dumnezeu, contrastează cu mândria prin însăși faptul că omul smerit nu-și vede rodul luptei, ci doar propriile neajunsuri și propria nevrednicie. „Devenim smeriți nu contemplându-ne pe noi înșine (aceasta duce întotdeauna la mândrie, într-o formă sau alta, căci falsa smerenie este doar o formă de mândrie, poate cea mai ireparabilă dintre toate), ci numai contemplându-L pe Dumnezeu și smerenia Lui“, scrie Părintele Alexandr.

Prin urmare, viața duhovnicească ar trebui să se concentreze nu pe contemplarea propriilor neajunsuri, ci pe rugăciune - adică, îndreptarea constantă de sine (gândurile, dorințele, aspirațiile) către Dumnezeu, care în fond înseamnă o întoarcere interioară către El.

Așa înțelegea Apostolul Pavel rugăciunea neîncetată despre care scrie în prima sa epistolă către Tesaloniceni (5, 16-18). Rugăciunea este mai mult decât o adresare verbală către Dumnezeu. Este o stare de prezență constantă înaintea Lui și o amintire frecventă a numelui Său“.

(Mănăstirea Sfântul Ierarh Luca)

PAROHIA VOVIDENIA

IBAN: RO88RNCB014416617381000; Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Cantina parohială: Galați, str. Alexandru Ioan Cuza, nr. 31, jud. Galați;

Preot Pelin Gabriel-Ioan: **0 7 5 2 7 2 3 4 5 2**

e-mail : pelin_gabriel@yahoo.com; vovidenia@gmail.com

www.bisericavovidenia.ro